

[Udenrigsministeren]

Til hr. Jørgen Junior kan jeg sige, at vi absolut ikke er presset til noget som helst. Det er et standpunkt, som er velovervejet. Det er klart, vi er betænkelige ved at dele det med fremskridtspartiet, men det kan nu ikke få os væk fra et fornuftigt standpunkt. Det ville være helt urimeligt, om vi havde stemt for deklARATIONEN og derefter sagt, vi ikke ville udføre noget af det. Det er den ganske enkle baggrund. Jeg har også indtryk af, at det er det, som sportsorganisationerne foretrækker.

Til hr. Helge Møller kan jeg sige, at hvis jeg forstod spørgsmålet rigtigt, mente hr. Helge Møller, at det, på baggrund af det der var sagt forleden dag, var en rigtig stilling, vi tog i FN. Det er jeg enig i, jeg har også set det i det lys.

Så kan jeg sige til fru Litha Christiansen, at det er et spørgsmål om fortolkninger. Jeg har givet min fortolkning og kan altså derfor ikke være enig i den fortolkning, der er fremsat her. Vi ville ikke juridisk påtage os en forpligtelse, men vi ville politisk påtage os en forpligtelse, og hvis man vil undergrave FN og undergrave det seriøse i FNs resolutioner, skal man bare stemme for en deklARATION som denne. Dette, at det gør de fleste, kan jo ikke være afgørende, hvis man synes, man har et fornuftigt standpunkt selv.

Jørgen Junior (FP):

Når udenrigsministeren så fornuftigt taler om, at det gælder om at have et rimeligt og fornuftigt standpunkt, ikke om hvad de fleste stemmer, finder udenrigsministeren så, at det er afgørende, at det er en rimelig betragtning, som han selv kommer med i sit første indlæg, hvor der netop henvises til, at det store flertal stemmer for dette, hvor det nu faktisk fra udenrigsministerens side ganske klart konstateres, at det, det store flertal stemmer for, er noget fuldstændig uacceptabelt, stort set vel vrøvl – det var vel det, der lå i udenrigsministerens sidste indlæg?

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det, hr. Jørgen Junior hentyder til, var ikke en vurdering, det var en teknisk forklaring.

Hermed sluttede spørgsmålet.

10) Til *udenrigsministeren* af:

Dohrmann (FP):

»Hvilke garantier kan ministeren give for, at danske bidrag til u-landshjælpen fremover bliver anvendt til humanitære formål og ikke til våbenkøb, træning af guerillatropper m. m.?«

(Spm. nr. 196).

Formanden:

Spørgsmålene nr. 10, 12 og 13 vil blive besvaret af minister Lise Østergaard.

Skriftlig begrundelse.

Der henvises til forlydender om, at u-landsbidragene ofte anvendes til andre formål end det, der formentlig var hensigten. Spørgsmålet er i øvrigt stillet i erkendelse af, at ministeren ikke under folketingsdebatten den 25. november 1977 ville svare på stillede spørgsmål, måske fordi ministeren behøver mere tid til sammen med sine embedsmænd at forberede svarene, hvilket spørgetiden i henhold til forretningsordenen giver mulighed for.

Dohrmann (FP):

Grunden til, at jeg har stillet spørgsmålet, er, at der gang på gang bliver rejst tvivl om, hvorvidt de midler, Danmark hidtil har stillet til rådighed for u-landshjælp, også er blevet brugt til formålet, nemlig humanitær hjælp, og denne tvivl kan ikke uden videre fejles af bordet, fordi de fleste af de kritiske røster kommer fra personer, som har et indgående kendskab til lokale forhold i de pågældende lande, nemlig danske u-landsfrivillige.

Det sidste forlydende, jeg er blevet bekendt med, er, at i hvert fald en del af den danske u-landshjælp skulle blive brugt til velfærdsforanstaltninger for cubanske tropper i et bestemt afrikansk land. Jeg håber, ministeren med fast stemme kan afvise denne påstand eller i modsat fald omgående få noget sådant stoppet.

Minister Lise Østergaard:

Som svar på det spørgsmål vil jeg gerne først prøve at rede begreberne lidt ud fra hinanden. Forholdet er det, at vores udviklingsbistand ikke primært sigter mod at yde